

Решение № 60607

Номер 60607

Година 18.12.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 13.11

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Райна Русева

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440101524

по описа за

2019

година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на Д. П. Г. и П. Г. П. срещу З. Д. „***. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди на Д. П. Г. в размер на 25 000 лева, изразяващи се в страдания от смъртта на брат й В.П.Г. в резултат на ПТП, настъпило на 22.12.2014г., ведно със законната лихва от 22.12.2014г. до окончателното изплащане на сумата, както и обезщетение за неимуществени вреди на П. Г. П. в размер на 15 000 лева , изразяваща се в страдания от смъртта на внука й В.П.Г. в резултат на ПТП, настъпило на 22.12.2014г., ведно със законната лихва от 22.12.2014г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се излагат твърдения, че на 22.12.2014г. около 21.30 часа на път ***.километър-*** село Ш. посока Д.община Смолян лек автомобил *** с рег.№*** собственост на А. Ж. Ж. от град П. при управление от неизвестен извършител поради движение с несъобразена скорост с пътните условия напуска лявото платно за движение и се преобръща по таван в коритото на река Широколъшка, в резултат на което причинява смърт на пътуващите в автомобила-С. Е. Т., А. З.А. и В.П.Г..

В тази връзка е образувано Досъдебно производство-№*** от 2014г. по описа на РУ-Смолян срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл.343,ал.4,във вр.с чл.342,ал.1 от НК.

Видно от разследването са назначени експертизи- комплексно- авто-техническа и съдебно-медицинска експертиза и дават заключение,че смъртта на В.П.Г. Е В ПРЯКО ПРИЧИННО-СЛЕДСТВЕНА ВРЪЗКА С ПТП- то, при КОЕТО ТОЙ Е ЗАГИНАЛ. Има представени протокол за оглед на местопроизшествието, скица,експертизи от оперативната група.

С Постановление от 12.06.2017г. по ДП-500/2014г.срещу неизвестен извършител е прекратено от наблюдаващия прокурор при Окръжна прокуратура-Смолян.

С Определение-№606/29.06.2017г.по ЧНД-№63/2017г. на Окръжен съд-Смолян е потвърдил постановлението на Окръжна прокуратура- Смолян. Впоследствие с определение.№465/26.07.2017г. по ВЧНД- №419/2017г.на Апелативен съд-Пловдив е потвърдил определението на Окръжен съд-Смолян и е влязло в законна сила на 26.07.2017г.

Видно от удостоверение за наследници с изх.№38/13.01.2015г. на Община Девин-Е. Г. П.-Г. е майка

на загиналия -В.П.Г., а П. В. Г. е баща на загиналия. Видно от удостоверение за родствени връзки с изх.№***/16.08.2017г. на Община Д. че В.П.Г. е брат на Д. П. Г.. Видно от удостоверение за родствени връзки с изх.№** от 26.02.2019г. на Община Девин лицето П. Г. П. е баба на загиналия В.П.Г.. С оглед на разследването на прокуратурата се установява ,че водачът на лек автомобил,марка *** ,с рег.№**** е неизвестен. Има застрахователна полица-№** от Застрахователна компания ***- и приложен договор от 21.11.2014г

Към настъпване на застрахователното събитие- 22.12.2014г. е в причинно-следствена връзка с настъпване смъртта на В.П.Г.

С Тълкувателно решение № 1/2016 г. пт 21.06.2018 г. по Тълкувателно дело №1/2016г. Общото събрание на Наказателната, Гражданската и Търговската колегии (ОСНГТК) на Върховния касационен съд (ВКС) е прието, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4/1961 г. и Постановление № 5/1969 г. на Пленума на Върховния съд (ПВС), и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени.

Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

Според Тълкувателното решение най-близките на починалия се ползват с право на обезщетение, но това право не е абсолютно и не може да бъде реализирано, ако претендиращият не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди, които е справедливо да бъдат обезщетени съгласно чл. 52 от Закона за задълженията и договорите.

Сестрата и бабата са претърпели пряко, непосредствено и за продължителен период от време значителни по степен морални болки и страдания от загубата на своя брат за първата и внук за втората, които следва да бъдат обезвъзмездени по реда на чл.52 ЗЗД.

Относно определяне размера на обезщетението, в исковата молба се цитира § 96, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на КЗ, като се цитира, че тази разпоредба противоречи на правото на ЕС, доколкото е предвидена по-малка сума от посочените в чл.1, параграф 2 от Втора директива 84/5 кодифицирана с Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката "Гражданска отговорност", чиито чл.9, ал.1 предвижда, следните минимални суми: в случай на телесно увреждане — минимална застрахователна сума 1 000 000 EUR за пострадали или 5 000 000 EUR за събитие, независимо от броя на пострадали; в случай на имуществени вреди- 1 000 000 EUR за 3. събитие, независимо от броя на пострадали.

При констатиране на това противоречие между европейското и националното право съдът е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат.

В исковата молба се сочи, че следва да се отчетат не само болките и страданията в момента на събитието, а и след това, съобразявайки се с възрастта на починалия В.Г. към момента на ПТП, обстоятелствата, при които е настъпила смъртта , съдържанието на емоционалната връзка между починалия и сестрата и неговата баба, интензитета и необратимия характер на понесените морални болки и страдания, правилото за определяне на дължимото обезщетение по справедливост.

В исковата молба се твърди, че между сестрата и починалия В.Г. е съществувала особена емоционална близка привързаност, двамата са били в млада възраст съответно на 24 години тя и той на 19 години към момента на настъпване на смъртта, споделяли са си всичко, мечтали са , в тази крехка възраст Д. изпада в особено тежко положение- емоционално, психическо, което до ден днешен не може да се оправи /посещение на психолози,у психиатри/. Д. продължава да търпи болки от смъртта на брат си, останала е празнина завинаги в сърцето ѝ , липсата на подкрепа морална между тях и за в бъдеще, влошено е здравословното ѝ психично състояние.

По отношение на бабата- ищцата П. П. също се излагат твърдения за съществувала с внука ѝ особено близка привързаност между нея и внука ѝ. Бил е любимец на баба си, гордеела се е с него , силно го обичала и продължава да скърби за него., на тази ѝ възраст 81 годишна е, тя продължава да скърби и да изживява болезнено тежко емоционално и психологически. Влошеното здраве на бабата е в резултат на страданието и мъката по починалото внуче.

С писмо от 25.10.2017г. от ответника ищците са уведомени, че не попадат в кръга на правоимащите лица, поради което предявяват настоящите икове.

В съдебно заседание исковите се поддържат от процесуалните представители А. Ч. и адв.Р. Ч..

За ответника З. Д. „****“, редовно призовано, не се явява процесуален представител. С писмена молба от 12.11.2020г. исковите се оспорват с възраженията, изложени в отговора.

С писмения отговор от ответника претенциите на ищците Д. П. Г. и П. Г. П. се оспорват изцяло

като неоснователни. От представеното към исковата молба удостоверение за родствени връзки е видно, че П. Г. П. е баба на пострадалия, а Д. П. Г. - негова сестра. Като родственици, същите не попадат в кръга от лица, легитимирани да поискат обезщетение за неимуществени вреди, съгласно Постановление 4/25.5.1961 г. и Постановление 5/24.11.1969 г. на Пленума на ВС (деца, родители, съпруг и лицата, чиито фактически отношения са като на дете и родител или на съпрузи). Т.е. ищците не са материално легитимирани да предявят иск за обезщетение на неимуществени вреди. Цитираното в исковата молба Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК, разширяващо кръга на лицата имащи право на обезщетение за неимуществени вреди, е прието след настъпване на процесното ПТП през 2014 година.

Алтернативно, ответната страна поддържа възражение, че не е налице хипотезата на т.1 от ТР № 1/21.06.2018 г. на ВКС по т.д. № 1/2016 г., ОСНГТК. Материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4/25.05.1961 г. и Постановление № 5/24.11.1969 г. на Пленума на ВС и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Прието е също така, че наличието на особено близка житейска връзка, даваща основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от смърт, следва да се преценява от съда във всеки отделен случай въз основа на фактите и доказателствата по делото. Предвидено е, че това следва да бъде изключение, а не правило - само за случаите, когато житейски обстоятелства са станали причина между починалия и лицето да се породи особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди. В конкретния случай такава близост и връзка не са налице, като оспорвам изложените твърдения в исковата молба.

На следващо място, в отговора на ответника се прави възражение, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице В.П.Г..

В деня на инцидента водачът А. З. А. не е бил правоспособен водач и не е притежавал свидетелство за управление на МПС. Това обстоятелство е било известно на останалите пътуващи в автомобила, включително и на пострадалия В.Г.. Въпреки това, пострадалият се е качил в автомобила, като е знаел, че той е управляван от лице без свидетелство за правоуправление. С това си поведение пострадалия за съжаление е допринесъл за собственото си увреждане.

В деня на инцидента водачът А. А., както и пострадалия В.П.Г. са употребили алкохол. Съгласно установената С. практика, пътуването в моторно превозно средство с водач, употребил алкохол, съставлява рисково поведение. Налице е съпричиняване от страна на пострадалия В.П.Г., поел риска да пътува в автомобил с водач, употребил алкохол. От друга страна, употребата на алкохол от самия В.П.Г., макар и в малко количество, с оглед неговата възраст би могло да доведе до затрудненост в предприемането на адекватни действия в негова защита и избягване на фаталните последици.

Пострадалото лице е нарушило разпоредбата на чл.137 а от ЗДвП, изискваща поставяне на безопасителен колан, като употребата му би спомогнала за избягване на настъпването на неблагоприятния изход.

Освен възражението за недължимост, от ответника алтернативно се поддържа и възражение за прекомерност на претенциите на Д. П. Г. и П. Г. П. и противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД.

Налице е и противоречие с § 96, ал.1 от ПЗР към ЗИД на Кодекса за застраховането (обн. - дв, бр. 101 от 2018 г., в сила от 07.12.2018 г.), във вр. счл. 493а, ал. 4 КЗ. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и чл. 493а, ал. 4 и § 96, ал.1 от КЗ и предвид липсата на влязла в сила наредба размера на неимуществените вреди, съответно дължимото обезщетение се определя от съда по справедливост в определените рамки до 5 000 лева, като следва да се отчете и установения процент на съпричиняване на вредоносния резултат.

В исковата молба не са изложени точно, ясно и изчерпателно всички релевантни за възникването на правото на обезщетение факти. Не е посочен механизма на настъпилото ПТП. Не се доказва и причинно- следствената връзка между действията на водача на автомобила и настъпилата смърт. Не на последно място по важност следва да се отбележи, че в исковата молба по никакъв начин не е изяснено дали за твърдяното ПТП има лице, водач на ППС, който с противоправното си поведение е станал причина за настъпване на инцидента. Фактът, че подобно обстоятелство не е описано в исковата молба, влече със себе си невъзможност за ответното Д. да разбере дали за настъпването на твърдяното ПТП е налице противоправно поведение на водач на ППС, което от своя страна води до невъзможност за осъществяването на реална и ефективна защита-формулиране на възражения и формиране на доказателствени искания.

Оспорва се претенцията на ищците за присъждане на лихва за забава върху присъденото

обезщетение, считано от 22.12.2014 г. - датата на настъпилото ПТП.

Съгласно разпоредбата на чл. 223, ал. 2 КЗ /отм./, застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" отговаря за лихви за забава тогава, когато застрахования водач отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице. По смисъла на чл. 84, ал. 3 ЗЗД, при задължения произтичащи от непозволено увреждане, длъжникът изпада в забава от деня на увреждането, без да е необходимо да е поканен да заплати дължимото. В процесния случай отговорността на застрахователя е договорна, а не деликтна, поради което лихва се дължи от датата на депозиране на исквата молба, а не от деликта.

Отделно от посоченото, съгласно разпоредбата на чл.223, ал.2 от КЗ /отм./ застрахователят отговаря за лихвите за забава, присъдени в тежест на застрахования, считано от датата на съобщаването по чл. 224, ал.1 от КЗ /отм./, съгласно който застрахованият е длъжен в 7-дневен срок от узнаването да съобщава на застрахователя обстоятелствата, които биха могли да доведат до възникване на гражданска отговорност. Ищците не са отправили такова уведомление в посочения срок. Три години след процесното ПТП, на 25.10.2017г. ищцата Д. Г. е отправила уведомление до застрахователя за изплащане на 3. обезщетение. Бабата на пострадалия не е отправяла такова. По делото е представено второ уведомление от ищцата Д. Г. което няма данни да е получено от застрахователя. В тази връзка, законна лихва следва да се дължи от депозиране на исквата молба в съда, а не от деликта.

5.2. Като самостоятелно основание, в отговора се прави възражение за изтекла тригодишна погасителна давност по отношение на претендираната лихва. В случай, че съдът не уважи изложените по-горе възражения, лихвата би могла да се претендира за период три години назад. считано от предявяване на иска, като за останалия период същата е погасена по давност.

Отвѣтното Д. не е дало повод за завеждане на делото и не му е дадена възможност да определи и изплати 3. обезщетение. Единственото уведомление/покана до отѣтника е отправено само от първия ищец по делото, през октомври 2017 г., когато е налице обективна законова и договорна невъзможност за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди.

По изложените съображения се поддържа становище за отхвърляне на предявените икове изцяло, алтернативно, ако се приемат за основателни- да се намали претендирания размер, при съобразяване на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, чл. 493а, ал. 4 и пар.96, ал.1 от ПЗР на ЗИД на КЗ, както и направеното възражение за съпричиняването от страна на пострадалото лице В.П.Г..

Съдът, след преценка на изложеното в исквата молба, отговора на отѣтника, и като обсъди събраните по делото писмени и ангажираните гласни доказателства, намира предявените икове за **ОСНОВАТЕЛНИ**, за което съдът излага съображенията си по- долу.

Исковете се основават на следните установени по делото и безспорни факти:

В резултат на ПТП, настъпило на 22.12.2014г. около 21.30 часа на път *** .километър- *** село **** посока Д.община Смолян, при управление на МПС- лек автомобил *** с рег.№***, собственост на А. Ж. Ж. от град П. при управление от неизвестен извършител поради движение с несъобразена скорост с пътните условия, напуска лявото платно за движение и се преобръща по таван в коритото на река Широколъшка, в резултат на което причинява смърт на пътуващите в автомобила-С. Е. Т., А. З. А. и В.П.Г..

Образувано е Досъдебно производство №500 от 2014г. по описа на РУ-Смолян срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл.343,ал.4,във вр.с чл.342,ал.1 от НК.

От събраните доказателства в хода на ДП е установено, че смъртта на В.П.Г. е в пряка причинно-следствена връзка с посоченото по- горе ПТП, при което той е починал. Доказва се и със заключението по назначената в настоящото производство съдебно- медицинска експертиза, според което смъртта на В.П.Г. се дължи на задушаване в резултат на удавяне при пътно- транспортното произшествие. Такова е заключението и по съдебно- медицинската експертиза №56/2014г., изготвена по ДП №500/2015г. по описа на РУ- Смолян.

С Определение №606/29.06.2017г.по ЧНД №63/2017г. на Окръжен съд-Смолян е потвърдено постановлението на Окръжна прокуратура- Смолян, с което е прекратено наказателното производство по ДП №500/2014г. по описа на РУ- Смолян, водено срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл.343,ал.4,във вр.с чл.342,ал.1 от НК. Прието е, че се установява извършителят на деянието А.А., който е починал, поради което и на основание чл.243, ал.1, т.1 във вр. с чл.24, ал.1, т. 4 от НПК образуваното наказателно производство подлежи на прекратяване.

Горното Определение на ОС- Смолян е потвърдено с Определение №465/26.07.2017г. по ВЧНД №419/2017г.на Апелативен съд-Пловдив.

От доказателствата по делото е установена причинната връзка между ПТП и настъпилата смърт на В. Г., починал вследствие на задушаване поради удавяне при ПТП. Обстойно е изяснен механизма на пътно- транспортното произшествие още с назначената комплексна експертиза по ДП №500/2014г. по описа на РУ- Смолян.

В хода на делото категорично се събраха и доказателства за претърпените от ищците неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, свързани със смъртта на техния брат за ищцата Д. Г. и съответно внук на втория ищец- бабата по майчина линия П. П..

За родствената връзка между ищците и починалото лице се представят писмени доказателства. Видно от приложените по делото удостоверения за съпруга и родствени връзки с изх.№645/10.08.2017г., издадено от Община Д. се установява, че починалия В.П.Г. е брат на ищцата Д. П. Г. а П. Г. П. е баба на В.Г. по мачина линия /майка на Е. Г. П.- Г./, последната майка на В.Г./, което се установява от удостоверение за съпруга и родствени връзки изх.№139/26.02.2019г., издадено от Община Девин

Няма спор, че отговорността на делинквента за причинените от него имуществени и неимуществени вреди, настъпили в резултат на описаното ПТП, се покриват от ответното Д., при наличието на действаща към датата на увреждането застраховка "Гражданска отговорност на автомобилите" по застрахователна полица №****, сключена между собственика на автомобила марка *** рег.№*** и ЗД „***“, със срок на действие от 21.11.2014г. до 21.11.2015г. /приложено на л.16 от делото/.

Събраните в хода на делото доказателства налагат извода, че следва да се ангажира отговорността на застрахователя по прекия иск по **чл. 226, ал. 1** във вр. с **чл. 223 КЗ** (отм.).

На първо място, следва да се посочи, че неоснователни са поддържаните от ответника възражения, с които се оспорва активната материално-правна легитимация на ищците по предявения иск.

Това е така, изхождайки от Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВК, с което се приема, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в ППВС № 4/25.05.1961 г. и ППВС № 5/24.11.1969 г., и по изключение всяко друго лице, което е създавало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай следва да се обезщетят с оглед принципа за справедливост.

В съдебната практика на ВКС / така Решение № 310 от 06.02.2019 година по т. дело № 2429/2017 година на второ т. о. / е прието, че настъпването на застрахователното събитие преди приемане на ТР № 1/21.06.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК /каквото е настоящия казус/ не е пречка за заявяване на претенции от лицата, попадащи в разширения кръг да получат обезщетение за причинените им неимуществени вреди от смъртта на родственика им.

В цитираното Тълкувателно решение е прието, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в [Постановление № 4 от 25.V.1961 г.](#) и [Постановление № 5 от 24.XI.1969 г.](#) на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създавало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

В мотивите на Тълкувателно решение №1/21.06.2018г. е прието, че Най-близките на починалия (по смисъла на двете постановления) се ползват с право на обезщетение, тъй като поради естеството на съществуващата житейска връзка е логично да се предполага, че те търпят пряко, непосредствено и за продължителен период от време значителни по степен морални болки и страдания от загубата му. Правото на най-близките да получат обезщетение не е абсолютно и не може да бъде реализирано, ако претендиращият обезщетение не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди, които е справедливо да бъдат обезщетени съгласно **чл. 52 ЗЗД**. От гледна точка на **чл. 52 ЗЗД** обаче е справедливо и други лица, извън най-близкия семеен и родствен кръг, да могат да получат обезщетение за неимуществени вреди, ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, заради съдържанието на която търпят морални болки и страдания от смъртта му, сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките. Отричането на правото на обезщетение при реално проявени и доказани неимуществени вреди от загубата на близък човек противоречи на принципа за справедливост по **чл. 52 ЗЗД** и на гарантираното с **чл. 6, ал. 2 от Конституцията** на Република България и с **чл. 20** и **чл. 47 от Хартата за основните права в Европейския съюз** равенство на всеки пред закона. Възможността за обезщетяване на други лица, извън изброените в [Постановление № 4/61 г.](#) и [Постановление на 5/69 г.](#), следва да се допусне като изключение – само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и лицето да се породи особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди (наред с най-близките на починалия или вместо тях – ако те не докажат, че са претърпели вреди от неговата смърт).

В горното Тълкувателно решение е възприето и се излага, че особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци. В традиционните за

българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в Постановления № 4/61 г. и № 5/69 г. на Пленума на ВС - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия.

При това, изхождайки от изложените по-горе мотиви в Тълкувателното решение, преценката дали ищците попадат в определения разширен кръг, следва да се направи за всеки отделен случай, според конкретните особености на отношенията и други обстоятелства, като се обсъдят критерии не само относно степента на родството с пострадащото лице, а също и обстоятелства като продължителността на съвместното им съжителство, отношенията между тях, степен на привързаност и др., от които може да се направи извод за интензитета на търпяните болки.

За изясняване на горните обстоятелства в хода на делото са ангажирани гласни доказателства, от които се установи действително наличието на много силна обич, привързаност между ищците- сестра и баба по майчина линия на починалия В.Г..

Разпитана свидетелката А. У., която сочи, че е в приятелски отношения с майката на В.Г., при което съдът приема, че има близки преки впечатления, дава показания, че В. и сестра му Д. имали много силна връзка. Когато станал този инцидент същата вечер Д. получила два припадъка. Впоследствие Д. станала друг човек, променила се много, станала затворена, не искала да се среща с никого Единствената й мисъл била и казвала, че иска да отиде при В., тя не можела да преживее смъртта на брат си, не искала да живее без него. След случая с брат й Д. имала здравословно проблеми, сърдечни, от нерви и притеснения Д. имала болки в зъбите и претърпяла две операции. Свидетелства, че Д. променила много начина си на живот и освен че станала различна, затворена, не можела пълноценно да общува и да изпълнява ежедневните си задължения. Нервната й система е разбита. Когато легне да спи постоянно сънува кошмари, силно стресирана е. Д. посещавала психолог, приема лекарства за сърцето. Бабата на В.- П. живее в с***. Бабата е привързана към двете внучета. Тежко изживяла смъртта на В., не спира да плаче за В., получила два инсулта за тези шест години, като втория претърпяла тази година и е доста тежък.

Свидетелят И.С. дава показания, че след смъртта на В. сестра му Д. се поболяла, вече не общува както преди, много се променила. Д. вече няма социален живот, психиката й много променена. На свидетеля е известно, че има здравословен проблем и вследствие на изживяното има проблеми със зъбите, със сърцето. Доколкото му е известно трябва да се оперира от сърцето. Д. не може да спи, постоянно сънува брат си, сънува кошмари. Д. работела, но понастоящем не работи. Д. не може да преживее смъртта на брат си. Докато В. бил жив емоционалната им връзка била много близка и силна. Много си помагали, споделяли си, постоянно се търсили, звъняли си по телефона и непрестанно имали контакт. Двамата имали общи планове. Бабата на В. –П. вече е с втори инсулт откакто загуби внука си. Не може да преживее смъртта му, има здравословни проблеми. В. живял в Г. а баба му в ***, като събота и неделя В. пътувал при баба си, много били близки с баба му П., тя се грижела като майка и затова били много привързани един към друг.

Свидетелката Д. К. също дава показания, че Д. и В. били много привързани един към друг, отгледани са заедно. След инцидента Д. вече не прилича на дете. Вследствие на инцидента тя получила заболявания и психически и физически се чувства зле. Д. изцяло се затворила, отчаяла се, спряла да работи, да учи. Претърпяла и операции, свързани със зъбите й. Това затварян и отчаяние при Д. е, вследствие на инцидента. След инцидента Д. постоянно посещавала психолог, тъй като имала остра нужда от помощ. Затворила си, не искала да пътува. Д. започнала работа, прекъснала я, именно поради тези здравословни проблеми вследствие на изживяното Д. не можела да работи, и понастоящем отново е на лечение и не може също да работи. Причина за това според свидетелката са емоционалните й изживявания и настъпилите здравословни проблеми. Преди да се случи този инцидент Д. била пълна отличничка, общителна, жизнерадостна, имала постигнати успехи в Гимназията. След смъртта на брат й Д. е изцяло променена. Не може да преживее смъртта на В., ходи постоянно на гроба и на мястото на инцидента. Свидетелства, че В. е израснало под грижата на баба си П.- баба му по майчина линия.. Даже и непосредствено преди инцидента всъщност тръгнал от с.***, където живее баба му. П. е с претърпяни два инсулта, след смъртта на В. се влошило здравословното й състояние До катастрофата бабата на В. си работела, била много жизнена въпреки

възрастта си. П. изцяло гледала В. и Д., всички ваканции децата били там, постоянно общували, в събота и неделя всички били в с. Широка лъка при баба П.. Свидетелката сочи, че след случая бабата е толкова зле, че дори и не говори.

Предвид така ангажираните гласни доказателства, като показанията на свидетелите са еднопосочни относно силната емоционална връзка и привързаност на ищците с починалия В.Г., както и за търпяните от тях болки и страдания поради смъртта му, налице са условията да се приеме, че претенциите за присъждане на обезщетенията за неимуществени вреди са основателни. Както се посочи по-горе, спецификата на тези отношения произтича не само от родствената връзка като между брат и сестра и съответно внук и баба и не само поради естествените и приети за всяко семейство контакти и общуване между тях, а най-вече поради установеното от показанията на свидетелите за изградените трайни отношения, силна емоционална връзка, силна обич, изключително силна, привързаност. Следва да се вземе предвид, че В. и Д. са в близка възраст, поради което са били и непрекъснато заедно, разчитали са един на друг, имали са еднакви интереси, подкрепяли са се, чувствали са сигурност. Поради близката родствена връзка и привързаност, Д. е лишена за в бъдеще от подкрепата на своя брат, тъй като освен че до смъртта му са били много близки, безспорно тази подкрепа е нужна и занапред в живота. От ангажираните гласни доказателства се установи силната връзка и между В. и неговата баба – ищцата П., която се е грижила за него като майка, в какъвто смисъл се свидетелства по делото. Ищците са загубили своя близък в неговата много млада възраст.

При установеното за силната връзка между починалия В. и сестра му и неговата баба, се налага извода, че ищците попадат в кръга на лицата, на които се дължи обезщетение за търпяните вследствие смъртта на В.Г. вреди.

По отношение на размера на обезщетението, съдът намира за неоснователно възражението на ответната страна, че същото се явява завишено, поради вече изложените доводи по-горе за интензитета на търпяните болки и страдания от ищците.

Неоснователно е и възражението на ответника за противоречие с разпоредбата на [§ 96 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на КЗ](#) за лимитиране на обезщетението за неимуществени вреди до размер на 5000,00 лева. Съгласно разпоредбата на [§ 22 ПЗР на КЗ](#) /в сила от 01.01.2016 г. /, за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на КЗ, се прилага [част Четвърта от отменения КЗ](#), освен ако страните не договорят друго. В случая такива доказателства не се ангажират, поради което приложими се явяват разпоредбите на посочената част от отменения [Кодекс за застраховането](#), които не предвиждат лимит на обезщетенията за неимуществени вреди. Касае се за претенции за обезщетение вследствие на ПТП, настъпило на 22.12.2014г.

По посочените съображения обезщетенията следва да се присъдят по справедливост съобразно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД.

Съдът приема за неоснователни и останалите изложени в отговора на ответника възражения за съпричиняване- във връзка с липсата на поставен обезопасителен колан, че водача на автомобила не е притежавал свидетелство за управление на МПС, че В.Г. е употребил алкохол. Според заключението по назначената С. авто- техническа експертиза липсата на травматични увреждания на тялото на В.Г. не дават основание еднозначно да се потвърди или отхвърли възможността към момента на настъпване на изследваното ПТП пострадалият да е бил с правилно поставен предпазен колан. Т.е. това възражение не се доказва безспорно. По отношение на възражението на ответника, свързано с липсата на свидетелство за управление на МПС, то не се твърди, че В.Г. е бил водач на МПС, същото се отнася и за употребата на алкохол от В.Г., тъй като към момента на инцидента МПС е било управлявано от друго лице според събраните доказателства. Досежно обаче знанието за това, че починалия А. е бил неспособен водач, същото не би могло и категорично и да се установи, а именно, качвайки се в МПС какво е съзнавал към момента починалия Г.

Поради посоченото, не се установи принос на пострадалия, без който, наред с неправомерното поведение на делинквента, да се приеме и категорично да се определи, че не би настъпило увреждането.

По горните доводи на съда, ще следва исквете да се уважат в пълен размер, така както са заявени, а именно ответното Д. да бъде осъдено да заплати на ищцата Д. П. Г. в размер на 25000,00 лева и на П. Г. П. в размер на 15 000,00 лева за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в страдания от смъртта на В.П.Г. в резултат на ПТП, станало на 22.12.2014г.

Законната лихва върху обезщетенията се дължи от датата на увреждането съобразно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД- 22.12.2014г. до окончателното им изплащане.

С оглед изхода на делото ответникът дължи и държавна такса върху присъдената сума на основание чл. 78 ал.6 от ГПК в размер на 1 600,00 лева общо.

На процесуалните представители на ищците следва да се присъдят адвокатски възнаграждения на основание чл.38, ал.1 ЗА, които са в размер на по 1 130,00 лева за адвокат Ж. Ч. и адв.З. Ч., определени по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /общо дължимия размер на адвокатско възнаграждение за двата иска, изчислено по Наредбата е 2 260 лева/, поради уважаване на претенциите.

По горните мотиви съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА З. Д. „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** представлявано от С.П. и К. К- изпълнителни директори, **да заплати** на Д. П. Г. ЕГН*, с адрес ***, Област Смолян, **сумата в размер на 25 000 лева** /двадесет и пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания от причинена смърт на В.П.Г. в резултат на претърпяно пътно-транспортно произшествие на 22.12.2014г. ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 22.12.2014г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА З. Д. „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** представлявано от С.П. и К. К- изпълнителни директори, **да заплати** на П. Г. П. ЕГН*, с адрес с.***, Община Смолян, **сумата в размер на 15 000 лева** /петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания от причинена смърт на В.П.Г. в резултат на претърпяно пътно-транспортно произшествие на 22.12.2014г. ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 22.12.2014г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА З. Д. „***“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** представлявано от С.П. и К. К- изпълнителни директори, **да заплати** държавна такса по сметка на Районен съд- Смолян в размер на 1600,00 лева /хиляда и шестстотин лева/, изчислена върху уважените искове по Г.дело №1524/2019г. по описа на РС- Смолян.

ОСЪЖДА З. Д. „***“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** представлявано от С.П. и К.К- изпълнителни директори, **да заплати** на адвокат З. Р. Ч., с адрес ***, адвокатско възнаграждение в размер на 1 130,00 лева /хиляда сто и тридесет лева/ за осъществено процесуално представителство на ищците Д. Г. и П. П. по Г.дело №1524/2019г. по описа на РС- Смолян.

ОСЪЖДА З. Д. „***“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление*** представлявано от С.П. и К. К- изпълнителни директори, **да заплати** на адвокат Ж. Р. Ч., с адрес ****., адвокатско възнаграждение в размер на 1 130,00 лева /хиляда сто и тридесет лева/ за осъществено процесуално представителство на ищците Д. Г. и П. П. по Г.дело №1524/2019г. по описа на РС- Смолян.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Смолян в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО да се връчи на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: